

# Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Οἱ πλεῖστοι τῶν Ναῶν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καί δὴ εἰς περιοχὰς διαβιώσεως τοῦ ἀραβοφώνου ποιμνίου αὐτοῦ εἶναι ἀφιερωμένοι εἰς τὸν Ἅγιον μεγαλομάρτυρα Γεώργιον τὸν Τροπαιοφόρον. Τοῦτο ὀφείλεται καί εἰς τὸν σεβασμόν, τὸν ὁποῖον τρέφουν πρὸς τὸν Ἅγιον Γεώργιον οἱ ὁπαδοί τοῦ Ἰσλάμ ἀνέκαθεν ἕως τῆς σήμερον. Οὗτοι ὀνομάζουν αὐτόν Ἀλ Χάδερ= τό ὅπερ σημαίνει τὸν πράσινον, πιθανῶς ἐκ τοῦ ἵππου, ἐφ' οὗ ἱππεύει ὁ Ἅγιος. Μία τῶν Μονῶν τοῦ Πατριαρχείου μέ ναόν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, εἰς τὸν ὁποῖον κατ' ἐξοχὴν τιμᾶται ἀπὸ τούς Μουσουλμάνους ὁ Ἅγιος, εἶναι ἡ μετὰ τῆς Βηθλεέμ καί Χεβρῶνος κειμένη Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου Μπετζαλλᾶ.

Αὕτη εὐρίσκεται εἰς τό μέσον Παλαιστινιακῆς κώμης ἀποκλειστικῶς ἐκ Μουσουλμάνων κατοικουμένης καί φερούσης τό ὄνομα ἐκ τοῦ Ἀγίου Ἀλ-Χάδερ, μέ μόνον Χριστιανόν τὸν Ἀγιοταφίτην ἡγούμενον αὐτῆς, σήμερον Ἀγιοταφίτην Ἀρχιμανδρίτην π. Ἀνανίαν.

Πρὸς αὐτὴν τὴν Μονὴν κατηυθύνθη μετὰ συνοδείας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος τὴν πρωΐαν τῆς Παρασκευῆς, 23<sup>ης</sup> Ἀπριλίου/ 6<sup>ης</sup> Μαΐου 2011, διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

Ἀφήσας ὀπίσω αὐτοῦ τὴν Βηθλεέμ καί τὴν Μπετζάλλαν, κατηυθύνθη πρὸς τὸν δρόμον τῆς Χεβρῶνος, ἐν τῇ ἀρχῇ δὲ τούτου ἔστρεψε δεξιὰ πρὸς τὴν κώμην τοῦ Ἀγίου Γεωργίου Μπετζαλλᾶ -Χάδερ, ἔνθα καί ἀνέμενεν Αὐτόν ἡ Ἀστυνομία, τῇ συνοδείᾳ τῆς ὁποίας ἔφθασε πρὸ τῆς Μονῆς.

Ἐνδυθεὶς ὁ Μακαριώτατος μανδύαν, ἠυλόγησε τὴν Ἁγίαν Εἴσοδον καί προεξῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθοῦ μετ' ἀρτοκλασίας καί τῆς θείας Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιγραμματέως καί θαβωρίου κ. Μεθοδίου καί ἱερέων καί διακόνων, συμμετέχοντος δὲ ἐν τῇ θείᾳ Λειτουργίᾳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος Ὁρθοδόξων πιστῶν ἐκ Βηθλεέμ, Μπετζάλλας καί Χωρίου τῶν Ποιμένων καί Μουσουλμάνων τῆς κώμης ταύτης καί τῶν περιχώρων τῆς Χεβρῶνος εἰσερχομένων καί λαμπάδας εἰς τὸν Ἅγιον ἀναπτόντων ὡς τάματα αὐτῶν, εἰς τὴν βαθυτέραν δὲ βίωσιν τῆς θ. Λειτουργίας, βοηθούσης τῆς μουσικῆς χορωδίας Μπετζάλλας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἱμπραὴμ Μπουκάρκαρ.

Εἰς τό Κοινωνικόν ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς τούς πιστοὺς ἑλληνιστί ἔχοντα ὡς ἔπεται:

*«Μέγα τό μυστήριον τῆς σῆς, Χριστέ, οἰκονομίας. Τοῦτο γὰρ ἄνωθεν προβλέπων, θεοπτικῶς (ὁ προφήτης) Ἀββακούμ ἐξῆλθες ἐβόα Σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ Σου, φιλάνθρωπε» ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδὸς ταῖς Ἐκκλησίαις.*

*Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί!*

*Τό μέγα τοῦτο μυστήριον τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ οἰκονομίας, δηλονότι τῆς*

σωτηρίας τοῦ λαοῦ τοῦ Χριστοῦ, ἐορτάζει πανηγυρικῶς ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία.

Τό μυστήριον δέ τοῦτο δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν ἐνσάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου καί τήν ἐπακολουθήσασαν σταύρωσιν καί Ἀνάστασιν Αὐτοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς, εἷς ἐκ τῶν δώδεκα μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἀδυνατεῖ νά κατανοήσῃ τό μέγα τοῦτο μυστήριον. Διά τοῦτο ζητεῖ καί τοῦ ἐπιτρέπεται νά ψηλαφήσῃ τήν πλευράν τοῦ θείου σώματος τοῦ Χριστοῦ καί μετά τήν ἐμπειρίαν αὐτήν νά ἀναφωνήσῃ «Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου», (Ἰωάνν., 20-28), τό μέν διά τήν σάρκα τό δέ διά τήν θεότητα. Καί ὁ Χριστός λέγει αὐτῷ: «ὅτι ἐώρακάς με, πεπίστευκας, μακάριοι οἱ μή ἰδόντες καί πιστεύσαντες», (Ἰωάνν. 20,29).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό κατ' ἐξοχήν μέγα καί παράδοξον μυστήριον τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ ταυτοχρόνως καί τό θεμέλιον τῆς πίστεως, διὰ τῆς ὁποίας κατανοοῦνται οἱ προφητικοί λόγοι: «ἐξήλθες ἐβόα σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, φιλάνθρωπε», (Ἀββακ. 3,13).

Φιλανθρωπία, σωτηρία καί Ἀνάστασις συνιστοῦν τό μέγα τῆς Οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ μυστήριον καί τοῦτο διότι ὁ ἐνανθρωπήσας Κύριος καί Θεός ἡμῶν ὑφίσταται ὡς ἄνθρωπος παθήματα καί μάλιστα σταυρικόν θάνατον, διὰ δέ τῶν παθημάτων Του ἀλλά καί τῆς Ἀναστάσεως πού ἠκολούθησε ἀνακαινίζει τήν φθαρτὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, τήν ὁποίαν προσέλαβε καί τήν ἐνδύει μέ τήν εὐπρέπειαν τῆς ἀφθαρσίας.

«Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν», λέγει ὁ προφήτης Δαβίδ, ἐννοῶν τήν διὰ τῆς Ἀναστάσεως ἐγκαινισθεῖσαν ἡμῖν βασιλείαν Αὐτοῦ, «εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο», (Ψαλμ. 92,1).

Τήν ἄμετρον αὐτήν δωρεάν δέν προσέφερε μόνον εἰς τήν προσληφθεῖσαν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ φύσιν, ἀλλά καί εἰς ὅλους τούς ἀνθρώπους ἀνεξαιρέτως, ἔνεκεν τῆς ὑπερβαλλούσης Αὐτοῦ φιλανθρωπίας καί ἀγάπης. Νά τί λέγει σχετικῶς ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Πτωχεύει τήν ἐμήν σάρκα, ἵν' ἐγὼ πλουτίσω τήν Αὐτοῦ θεότητα. Καί ὁ πλήρης κενοῦται. Κενοῦται γάρ τῆς ἑαυτοῦ δόξης ἐπὶ μικρόν, ἵν' ἐγὼ τῆς ἐκείνου μεταλάβω πληρώσεως. Τίς ὁ πλοῦτος τῆς ἀγαθότητος; Τί τό περί ἐμέ τοῦτο μυστήριον; Μετέλαβον τῆς εἰκόνης καί οὐκ ἐφύλαξα. Μεταλαμβάνει τῆς ἐμῆς σαρκός, ἵνα καί τήν εἰκόνα σώσῃ καί τήν σάρκα ἀθανατίσῃ».

Τῆς ἐμπειρίας ταύτης, δηλαδή τῆς κοινωνίας τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας, ἡ καλλίτερον εἰπεῖν τοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, μάρτυς ἀψευδῆς ἀνεδείχθη καί σήμερον ὁ τιμώμενος Ἅγιος Γεώργιος, γενόμενος μιμητής τοῦ πάθους ἀλλά καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πίστεως αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ.

«Γεωργήσας ἐμμελῶς», λέγει ὁ ὑμνωδός, «σπόρον τῶν θείων ἐντολῶν διεσκόρπισας πτωχοῖς, πάντα τόν πλοῦτον εὐσεβῶς ἀντικτησάμενος ἔνδοξε τοῦ Χριστοῦ τήν δόξαν. Ὅθεν πεποιθώς, πρὸς ἀγῶνας χωρεῖς καί πόνους τούς μακρούς, μάρτυς Γεώργιε, καί κοινωνός γενόμενος τοῦ πάθους τοῦ ἀπαθοῦς καί ἐγέρσεως τῆς βασιλείας Αὐτοῦ μετέσχευς ὑπὲρ ἡμῶν νῦν δεόμενος».

Ὁ καθαρὸς καί θεῖος ζῆλος τοῦ Γεωργίου ὠδήγησεν αὐτόν εἰς τήν κατανόησιν τοῦ μεγάλου τῆς Οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ μυστηρίου. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ἐκ Καππαδοκῶν καί Παλαιστινίων γονέων γεννηθεὶς, Ἅγιος Γεώργιος ὁ μεγαλομάρτυς, ἀνεγνώρισεν

εἰς τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ τό μέγα φῶς πού ἀνέτειλε «τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καί σκιᾷ θανάτου» (Ματθ. 4,16, Ἠσ. 9,2). «Τό φῶς τό ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον». (Ἰω. 1,9).

Αὐτό ἀκριβῶς τό φῶς πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν δόξαν τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἀνέτειλεν ἐκ τοῦ τάφου τῆς τριημέρου ταφῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Αὐτό τό φῶς ἐμπεριέχεται καί εἰς τόν Σταυρόν τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. Διά τοῦτο καί ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ λέγων: Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθήτω μοι», (Ματθ. 16,2).

Αὐτόν τόν σταυρόν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐσήκωσεν καί ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος γενόμενος οὕτω μέτοχος τοῦ φωτός τῆς ἀκτίστου δόξης τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ πού καταυγάζει τήν Ἐκκλησίαν καί φωταγωγεῖ τούς πιστούς αὐτῆς.

Τόν σταυρόν τοῦ Χριστοῦ σήμερον καί ἡμεῖς προσκυνοῦντες καί τήν Ἁγίαν αὐτοῦ Ἀνάστασιν ὑμνοῦντες καί δοξάζοντες, Γεώργιον τόν μεγαλομάρτυρα τιμήσωμεν μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντες:

«Ἀξίως τοῦ ὀνόματος ἐπολιτεύσω, στρατιῶτα Γεώργιε. Τόν σταυρόν γάρ τοῦ Χριστοῦ ἐπ' ὧμων ἀράμενος, τήν ἐκ διαβολικῆς πλάνης χερσωθεῖσαν γήν ἐκαλλιέργησας καί τήν ἀκανθώδη θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἐκριζώσας, τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως κλῆμα κατεφύτευσας, ὅθεν βλυστάνεις ἰάματα τοῖς ἐν πᾶσι τῇ οἰκουμένῃ πιστοῖς καί Τριάδος γεωργός δίκαιος ἀνεδείχθης. Πρέσβευε, δεόμεθα, ὑπέρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καί τῆς περιοχῆς ἡμῶν καί σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Χριστός Ἀνέστη.

Μετά τό κήρυγμα ὁ Μακαριώτατος μετέδωσε τήν θ. Κοινωνίαν εἰς τούς προσελθόντας πιστούς. Μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς θ. Λειτουργίας ἐπηκολούθησε λιτανεία τρίς περίξ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, εἰς τήν ὁποίαν μετὰ χαρᾶς πολλῆς μετέσχον οἱ πιστοί, ψάλλοντες ἐν χαρᾷ καί ζητοῦντες τήν εὐχήν τοῦ Μακαριωτάτου.

Μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς κατανυκτικῆς καί μεγαλοπρεποῦς Λειτουργίας ταύτης ἠκολούθησε δεξίωσις ἐν τῷ ἡγουμενείῳ καί ἀκολουθῶς τράπεζα παρατεθεῖσα ὑπό τοῦ καθηγουμένου ὁσιολογιωτάτου ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀνανίου.

Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐωρτάσθη καί εἰς τούς ναούς πρός τιμήν αὐτοῦ ἐντός τῆς Παλαιᾶς Πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων.

Εἰς τόν Ἅγιον Γεώργιον τοῦ Νοσοκομείου, πλησίον τοῦ Πατριαρχείου προεξῆρξε τῆς ἐορτῆς ὁ ὁσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Δημήτριος καί ἐδεξιώθη τούς ἐορταστάς ἡ καθηγουμένη ὁσιωτάτη μοναχή Πανσέμνη.

Εἰς τόν Ἅγιον Γεώργιον τῆς Ἑβραϊκῆς συνοικίας πρός τόν λόφον τῆς Ἁγίας Σιών προεξῆρξε τῆς τελετῆς ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Πορφύριος καί ἐδεξιώθη τούς ἐορταστάς ἡ ὁσιωτάτη καθηγουμένη μοναχή Ἄννα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg\_shortcode\_0\_placeholder